

ΟΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΡΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΔΟΓΓΙΚΗ

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Β'.

ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 14 Μαρτίου 1904

ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οἰκονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 87

ΤΟΥ ΣΟΦΟΚΛΗ

Ο ΑΙΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟΣ ΣΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΜΑΣ ΓΛΩΣΣΑ

ΑΠΟ ΤΟΝ Κ. ΖΗΣΙΜΟ ΣΙΔΕΡΗΝ (Έφετη στην Σύμη)

ΣΤΟ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗ ΤΗΣ ΙΔΙΑΔΑΣ η. ΑΔ. ΠΑΔΔΗ

'Αθηνᾶ

Γιὲ τοῦ Δικέρτη, σ' ἔπιπτο πάντα νὰ θὲς ν' ἀρπάξως
τὸ κάθε τέχνασμα τοῦ ὄχτρου· σὲ βλέπω τώρα πάλε
κοντά στοῦ Αἴα τ' ἀκρινὴ τὰ θαλασσοκαλύβια
ἀπ' ὥρα νὰ τὸν κυνῆγῃς, καὶ τὸ πατήματά του
νὰ πέρνητ τὰ νιούχαχτα, νὰ ιδῇς ἂν εἶναι μέσα.
Καλὸς τὸ πῆπε, λαγωνικοῦ σκυλιοῦ σὲ νήχες μύτη
Γιατὶ ποληγώρων εἰν' ἐδῶ ἀτές του, ἀπ' τὸ κεφάλι
ποτάμιο ἔπειρος του, τὰ χέρια του αἷμα πταῖαν.
Τώρα τὴν πάρτ' αὐτὴν χρειά δὲν ἔχεις πλειά νὰ βλέ-
[πῆς
μὸν μίλη μου πανιστὸ σκοπὸς κι' ἔχεις αὐτὴν τὴν ἔν-
[νοια,
νὰ μάθης ἀπὸ ἐμένονε ποῦ ξέρω τὸ τὶ τρέχει.

'Οδυσσέας

Φωνὴ, τῆς 'Αθηνᾶς ἐσύ, τῆς ποὺ ἀγαπημένης
ἀπ' τοὺς Θεούς, τὴ γνώρισο, ἀν καὶ δε σ' ἀντικρύζω,
τὴ θεῖκή σου τὴ λαλιὰ καὶ τὴν καταλαβαίνω
σὲ σάλπιγκα Γυρρηνικὴ πᾶχει χαλκένιο στόμα.
Καλὸς καὶ τώρα τὸννιστες πῶς γιὰ ὄχτρό μου ἀντρά
σ' αὐτὴ τὰ μέρη τριγυρῶν, γιὰ τὸν ἀσπιδοφόρο
τὸν Αἴα, κι' ὅχι γι' ἀλλονε, ἀπὸ ποληγώρων
[ψάχνω.

Γιατὶ τὴ νύχτα ἀπάντεχο κακό μᾶς ἔχει κάμη,
ἄν κείνος τὸν κακός γιατὶ τὸ βάζει δὲ νοῦς μας μόνο,
μὰ δὲν τὸ ξέρομε σωστά· κι' ἔγω τὸν κάποιο πῆρα
ἀπόνω μου αὐτοθέλητα· ποῦ λὲς, ξολοθρεμένα
τὰ βρήκαμε τὰ ζωντανὰ καὶ κατακοτωμένα
ἀπὸ χέρι ἀνθρώπου μὲ τοὺς βοσκοὺς ἀντάμα.
Κι' αὐτὴ τὴν πρᾶξην ὅλες τους σὲ λεγο τὴν ρέχουν.
Κι' ἔνας κατάσκοπος αὐτὸν τὸν εἶδε μέσ' στοὺς καρμ-
[πους
νὰ ροβολέῃ μονάχος του μ' αίματωμένη σπάθη
καὶ ἐμένα τὸ μαρτύρησε· ξοπίσω του εὔτης τρέχω,
κι' ἀλλα σημαδία βρίσκω ἐδῶ, ἔκει ἀλλα μὲ ἔιππο-
[ζουν
καὶ πῶς νὰ μάθω δὲν μπορῶ. Σὲ καλὴ ὥρα ἡρθεις
Τὶ τώρα καὶ πρωτήτερο μὲ κυβερνᾶς ἀτή σου.

'Αθηνᾶ

Δυσέχ, τὰ κατάλαβα κι' ἐδῶ ποληγώρων ἡρήσας
πρόθυμος φύλακας ἔγω σ' αὐτό σου τὸ κυνῆγη.

'Οδυσσέας

Καλὴ κυρά, λίς ἀδικα τὸν κάποιο μου νὰ χάνω;

'Αθηνᾶ

"Οχι, γιατὶ τὰ ἔργατα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε.

'Οδυσσέας

Μὰ ἔτοι ἀστόγχαστα, γιατὶ τὸ σύκωτε τὸ χέρι:

'Αθηνᾶ

Γιατὶ τὸν πλάκωσε δὲ θυμός γιὰ τ' 'Αχιλλέα τὰ ὅπλα.

'Οδυσσέας

Καὶ τάχα πῶς στὰ ζωντανὰ χύθηκε ἀπόνω ἔτοι;

'Αθηνᾶ

Θαρροῦσε μὲ τὸ αἷμα σας τὰ χέρια του πῶς βάφει

'Οδυσσέας

Καὶ δὲ στοχασμός του πήγαινεν ἐνάντια στοὺς 'Αρ-

[γῆτες;

'Αθηνᾶ

Πέρα θὰ τῶνγαζε, ἀν ἔγω παραμελοῦσα λίγο.

'Οδυσσέας

Πά; τοῦ βαστοῦσεν δὲ καρδιά, κι' αὐτοῦ πῶς πῆε δὲν τοῦ:

'Αθηνᾶ

Τὴ νύχτα κατ' ἐπάνω σας, κλεφταί, μονάχος πέφτει.

'Οδυσσέας

Τάχα μᾶς κοντοζύγωσε κι ἔφτασ' ἐδῶ στὴν δέρη;

'Αθηνᾶ

Τί λές; στῶν δυο τῶν στρατηγῶν τὶς πόρτες εἶγε

'Οδυσσέας

Καὶ πῶς τὸ χέρι ἐκράτησε τὸ φονοδιψασμένο;

'Αθηνᾶ

'Εγὼ τὸν ἐσταμάτησα ἀπ' τὴν ἀποθυμιά του,
μὲ κάπιες πλάνες φεύτικες ποῦ τούρριξα στὰ μάτια,

κι' ἔσυροτ τὸν στὰ πρόβατα ποῦ μὲ τὰ βόδια ἦταν
ἀνάκοστα, δῆλα λάφυρα κι ἀμοιράγεις ως τότες.

Κι' ἔκει σὰν ἔπεις ἔκοβε, ασπλαχναὶ δλόγυρά του
χτυπῶντας τὰ κατάρροχα, καὶ πότε αὐτὸς θαρροῦσε

πᾶς κόβει μὲ τὰ χέρια του τοὺς δύο μαζὶ 'Ατρεδες,
πότε ἀπ' τοὺς ἀλλούς στρατηγῶν χυμῶντας κάπιον
[πάλε.

Κι αὐτὸν ἔγω, σὲ χύνοντας μὲ φοβερὴ μανία,
τὸν ἐσπρωχνα καὶ στὶς πυκνὲς τὸν ἔρρυγνα τὶς φρά-
[χτες.

Καὶ πλειά δύτας ἐλούφρης ἀπ' τὸν πολὺ τὸν κάποιο,
μαζὶ τὰ δένει μὲ σκοινιὰ τὰ βόδια ποῦ γλυτωσαν
καθὼς καὶ τ' ἀλλα ζωντανά, καὶ στὸ καλύβι σέρνει τα
σὸν ἀντρες, καὶ μὲ κέρατα κυνῆγις ως νὰ μὴν ἦταν
κι' ἔτσι δεμένας δῆλα μαζὶ τάξινε στὸ καλύβι.

Τὴ φοβερὴ του ἀρρώστια σύτὴ θὰ σου τὸ ρινερώσω,
γιὰ νὰ τὴν μάθουν δῆλοι τους οἱ 'Αργίτες ἀπὸ σένα.
στέκει δρόβος, τὸν ἀνθρωπὸν αὐτὸν μὴ τὸν φο-
[βάσκι.

γιατὶ ἀπ' τὰ μάτια του τὸ φῶς ἀλλοῦ θὰ τὸ γυρίσω
νὰ μὴ σὲ ίδῃ στὸ πρόσωπο. Αἱ, σύ, που σφιχτοδέ-
[νεις,
τὸν σκλαβόνος σου πιστάγκων, ἐδῶ σὲ κράζω νέρθη.
τὸν Αἴα λέω· ἔνγα δέδω ἀπ' τὸ καλύβι μέσα.

'Οδυσσέας

Αὐτοῦ τὶ κάνεις, 'Αθηνᾶ; μὴ τὸν φωνάζῃς δέω.

'Αθηνᾶ

Δὲ θὰ σωπάσῃς; μὴ δειλὸς φανερωθῆς πᾶς εἰσαι.

'Οδυσσέας

"Οχι γιὰ δόνομα Θεοῦ, φτάνεις ἀπὸ μέσα νένε.

'Αθηνᾶ

Μὰ τὶ φοβάσαι; δὲνθρωπὸς πρωτήτερα δὲν ἦταν;

'Οδυσσέας

Κι' ὄχτρός του πάντα είμουνα, κι ως τώρα ἀκόμα
[είμαι.

'Αθηνᾶ

"Ομορφό πάντα νὰ γελάς μὲ τοὺς ὄχτρούς δὲν εἶναι;

'Οδυσσέας

"Εγὼ ποθοῦσα πλειότερο νὰ μένη στὸ καλύβι.

'Αθηνᾶ

Φοβάσαι μὲ τ' ἀλήθεια σου τρελλὸς δὲνθρωπὸς νὰ βλέ-
[πῆς;

'Οδυσσέας

Μὰ δὲν θὰ τὸν φοβούμουνα δὲν ἦταν στὰ σωστά του.

'Αθηνᾶ

"Ομως δὲν θὰ σὲ στοχαστῇ, ἐδῶ κοντά κι σὲ εἶσαι.

'Οδυσσέας

Γιατὶ ὅχι, ή μὲ τὰ μάτια του βλέπη καθὼς καὶ
[πρώτας;

'Αθηνᾶ

Θὰ τοῦ σκοτίσω ἔγω τὸ φῶς νὰ μὴ σὲ βλέπη διόλου

'Οδυσσέας

Σὰν δὲ θεὶς τ' ἀποθυμῆσῃ, δῆλα μπορεῖ νὰ γένουν

'Αθηνᾶ

Μὴ βγάλης τώρα πλειά μιλά καὶ στάσου αὐτοῦ ποῦ
[στέλεις.

'Οδυσσέας

Θὰ μείνω, καὶ καὶ νὰ βρίσκουμει μακριάδες ἐδῶ πο-

[θιούσα

'Αθηνᾶ

"Ω σύ, Αἴα, δεύτερη φορά, σὲ κράζω τώρα παλε-

Γιατὶ τὸν παραστάτη σου κάνεις πῶς δὲν γνωρίζεις;

Αἴας

Καλῶς τηνε τὴν Ἀθηνα, τοῦ Δία τὴν θυγατέρα,
πόσο μοῦ παραστάθηκες καλά! θὰ σὲ στολίσω
μὲ λάχφυρα διόχρυσα γιὰ τὸ κυνῆγι τοῦτο

'Αθηνᾶ

Χῖλια σπολλάτια· μόν αὐτὸ πές μου νὰ μαθω τώρα,
μέσ' στὸν Ἀργίτικο στρατὸ καλά ἔβαψες τὴν σπάθα;

Αἴας

Τώχω καὶ περιφράνια μου καὶ δὲν τ' ἀρνιέμαι διό-

[λου.

'Αθηνᾶ

Καὶ στὸν Ἀτρεΐδες ἔβαλες διότελα τὸ χέρι;

Αἴας

Ποῦ πλειὰ νὰ μήν τ' ἀξιωθοῦν τὸν Αἴα νὰ προσθά-

[λουν.

'Αθηνᾶ

Σὰν πῶς νὰ σὲ καταλάβω, ζέκανες τοὺς ἀνθρώπους.

Αἴας

Σὰν πέθαναν, τὰ ὄπλα μου ἂ; μοῦ τὰ πάρουν τώρα.

'Αθηνᾶ

Καλά, μὲ τὶ ν' ἀπόγινε ὁ γιὸς τοῦ Λαζέρτη τάχα;
Ἐκείνο τὸν ἔκκυρον; Ἡ ἔργυρη ἀπὸ σένα;

Αἴας

Γιὰ καίνη τὴν παμπόνηρη τὴν Ἀλεποῦ ζετάζεις;

'Αθηνᾶ

Γιὰ τὸ Διοσσέα σ' ἔρωτα, γιὰ τὸν ἀντιδικό σου.

Αἴας

Πανέμορφος αἰγμούλωτος, κυρά, προσμένει μέσω.
γιατὶ δὲν θέλω κατέναν ἐγὼ νὰ τὸν σκοτώσω ἀκόμα

'Αθηνᾶ

Πρώτος νὰ καμῆς τάχα τε; Ἡ πλειὰ τὶ οὐ' ἀπολάχψῃ;

Αἴας

Πρώτοι στὸ στύλο ποῦ βαστάζει τὴν στέγη νὰ τὸν δέσω.

'Αθηνᾶ

Κι' ὕστερη τὸν κακόμοιρο κακὸ ποιὸ θὰ τὸν καμῆς:

Αἴας

Θὰ τοῦ μιχτώσω τὰ πλευρά τὸ δύλο ὡς νὰ πεθάνη.

'Αθηνᾶ

"Οχι δὲ τὸν κακόμοιρο, μὴ τὸν χυτπήσῃς ἔτοι.

Αἴας

Κάθες ἀλλο πρήμα ἐγώ, Ἀθηνᾶ, τὸ καίνω σπῶς τ'

[ὥριζεις.

μόν ἔτοι κατέναν θὰ πλερωθῇ καὶ μ' ἀλλον τρόπον δῆ.

'Αθηνᾶ

Αὐτὸ νὰ καμῆς ἀν ποθῆς, τύση χαρὰ ἔν σου φέρνη,

μὴ στέκης, κι' δέσκ μέσ' στὰ νοῦ κι' ἀν ἔχης μήν τ'

[ἀφήσης.

'Αθηνᾶ

Πάχω στὸ ἔργο μου· κι' αὐτὸ παρκεκάλω σε μόνο,
σ' ἐμένα παρκετάτηκαν τέτοια νὰ μαῦ είσαι πάντα.

'Αθηνᾶ

Βλέπεις, Δυσσέα, τὸν Θεῶν ἡ δύναμη πόση εἶναι.
Ποιός ἀπὸ αὐτὸ τὸν ἀνθρώπο καλύτερος τοῦ βρέθη
στὰ ἔργα καὶ στὸ μυαλό, νὰ κάνη ὅ,τι ἡταν

[πρέπο;

'Οδυσσέας

"Ἄλλο κι' ἐγὼ δὲ γνωριστῶ τὸν κλαίω τὸν κακημένο
γι' κατέτη τὴν μαύρη συφράδη ποὺ τὸν ἔχει ἀδράξῃ
δὲν κι' είναι ὡχτρός μου· τὶ κι' ἐγώ, ποιὰ τύχη συλ-

[λογιούμαι.

μπορεῖ μιὰ μέρη νὰ με βρῆ. Γιατὶ δέλους τοὺς ἀνθρώ-

[πους

τοὺς πέρνω γιὰ φαντάσματα, ἡσκιους τοὺς πέρνω

[κούφιους

'Αθηνᾶ

Αὐτὰ σὸν βλέπεις, τίποτα περήφανο μὴ βγάλῃ
γιὰ τοὺς Θεοὺς τὸ στόμα σου, καὶ μπτε ἀσέρα νάχης
πῶς είσαι δυνατωτερος ἡ πιο ἀρχιντατας ἀπὸ ἀλλοι.
Γιατὶ μιὰ μέρα μοναχη, φίχνει κι' ἀνασηκώνει
τ' ἀνθρωπινη τὰ ποχματα· καὶ οἱ Θεοὶ ἀγχούνε
τοὺς φρόνιμους, μὲ τοὺς κακοὺς ὄχτρεύονται περίσσα.

Χυρός

Παιδὶ τοῦ Τελεμπίνα ἐσύ, ποῦ μέσ' στὴ Σαλαμίνα
καλέσαι, τὴν ὀλόβρεχτη τὴν ίχλασσοδεκτρέμηνη,
σὰν σε θωρά χρούμενο κ' ἐγώ χαρά μου τώχω·
μὲ ὄντας τοῦ Δία κτύπημα ἡ ἀπὸ ὄχτρητα ἔνας λό-

[γος

κακόγλωσσος τὸν Δακεαδὸν ἀπάνω σου χυτπήσῃ,
μεγάλος φόβος μὲ κρατεῖ καὶ σὰν τὸ φέρι τρέμω.

"Ἐτοι καὶ τώρα ταραχὴ μας πλέκωσε μεγάλη
τὴν νύχταν ἀντὶ ποὺ πέρασε γιὰ μιὰ ντροπὴ δικῆ σου,
πῶς μέσα στὸ πολύχροτο ξεχύθηκες λιβαδί,
νὰ ξολοθρέψῃς τὰ στραχτὰ τ' Ἀργίτικα καὶ τὰλλα

διότελα τὰ λάφυρα τὰ κονταροπαρμένα
κόσοντας μὲ τ' ἀστραφτερὸ σπαθὶ σου. Αὔτα τὰ λόγια
κρυφά κρυφά, σ' δλῶν τ' αὐτὶδ τὰ φέρνει πλαθύ-

[τας τα
διοσσέας, καὶ πιστεύουντε πολλοί· γιατὶ γιὰ σένα
τὰ λέσι εὐκολοπίστευτα, κι' ὅποιος κι' ἀν τὸν ἀκούση
τὶς συροφές σου πλειότερο χαίρεται γιὰ τὶς βρέη·
Ρίγηντας πάνω στὸν τρανοὺς δὲν ἀστοχεῖς ποτέ σου·

δὲν πιστέψουν ἀν κανεὶς γιὰ μένα τέτοιο λέσι·
γιατὶ στὸν πιὸ καλύτερο τὸ ζούλικα πάντα τρέχει.

"Αν κι' οἱ μικροὶ χωρὶς τρανοὺς γιεράδε σωζουν καὶ
[στρο
μὲ τοὺς μεγάλους κι' δι μικρούς, μὲ τοὺς μικρούς κι' ἐ-

[κεῖνοι
μπορεῖ φύλλα νὰ σκιάσουν. Αδύνατο εἶναι ὅμως
αὐτὰ τὰ λόγια οἱ ἀμυχλοὶ γιὰ νὰ τὰ καταλάβουν.
Ανθρώποι σὲ κατηγοροῦν τέτοιοι καὶ δὲν μποροῦμε
διόλου νὰ τ' ἀντικρύσσωμε, χωρὶς ἐσίνα, ἀφέντη

Γιατὶ δύτις ἀπὸ τὰ μάτια ταῦς ζερύγης, καίνουν
[κρότους
σὰν τὰ κοπάδια τῶν πουλιῶν· κι' ἀν ἔγριο γεράκι
φανῆς διμπρός τοὺς ξαφνικά, λουφάζουν καὶ ζαρώνουν.

Τάχα ἡ ταυροδαμάστρια ἡ Ἀρτεμη, τοῦ Δίκ
ἡ κύρη—ώ κακογλωσσή, καὶ ὡ τῆς ντροπῆς μου
[μάννα—
πάνω στὰ βοιδοκόπαδα σὲ σήκωσε, τί δῶρο
δὲν πῆρε γιὰ κάποια νέκη σου, ἡ λάφυρα πανωρίκ,
ἡ ποὺ δὲν εἶχε μερδικὸ ἀπὸ τὸλαφοκυνήγη;

Γιὰ δὲ "Ἄρτης δι χελιδούθρωνος ἀμύχλη σοῦ κρατοῦσε
ποὺ βγήκατε σε πόλεμο μαζί κι' αὐτὴ τὴν νύχτα
τὴν πῆρε τὴν ἐγδίκηση, μὲ μηχανὲς κι' ἀπάτες;
Γιατὶ δὲ σταθῆς ἀμυχλοὶ, πειδὴ τοῦ Τελαμώνα,
τόσο, ποὺ μέσ' στὰ ζωντανὰ ἀκόμα δὲν νὰ πέσῃ·

θὰ νέρθει ἔνεκη ὄργη μὲ δίς αὐτὸς κι' ὁ Απόλλος
ἀπὸ τοὺς Αργίτες τὴν φριγή τὴν συφορὰ δὲ τὴ διώ-

[ζουν.
Κι' ἀν δλῶ αὐτὰ τὰ φέρματα ἐδῶ κι' ἔκει τὰ σπέρνουν
οἱ βασιλιάδες εἰ τρανοί, γιὰ αὐτὸς ποὺ ἀπὸ τὸ γένος
τοῦ Σίσυφου τὸ ταπεινὸν βαστάζει, ἐσύ μὴ στέκης,
ἀφέντη, σ' ἀκροβατίσσασκα καλύτερα ἔτοις βρισμένος.
Μὲ ἀπὸ τὸ θρονούσον σήκωσα πλειά, τὸ καθησιόν αὐτὸ δέσε

ποὺ ἀπὸ καιρὸ σοῦ κόλλησε καὶ τὶς βρισιές ξανάσει.
Γιατὶ σὲ λάκκες ἀνοιχτὲς τρέχει τὸ ὄχτρον δι λόγος
δρμητικό, κι' δλῶς γλεοῦν φαρμακωμένο γέλιο·
κι' ἐμένα δὲ λύπη τὸν κρατεῖ, κι' ἐμάς σὲν πρῶτα

[μαύρη.
Διπλές δὲν εἶναι οἱ συφορὲς μέσα ἀπὸ μιὰ βγαλμένες;

Τέκμισσα

"Ἄχ! ἀπὸ κεῖ ἥρθε τὸ λοιπὸν φέρνοντας ζε δεμένα·
ἄλλα ἀπὸ κεῖνα τάξφαζε πάνω στὴς γῆς τὸ χῆμα
κι' ἀλλασσειδεῖσιδο καρβάνι του νὰ φύγη.
Καὶ δυὸ κριάρια κατάσπρα πισνεῖς, καὶ τὸ κεφάλι!
τοῦ ἑνὸς ως καὶ τὴν γλώσσαστου τὰ κάβει καὶ στὴν ἀκρη·
τὰ πέταξε, τὸλλο τόρθο στὸ στύλο ἀπαίω δένει
κι' ἀρπάχνει καπιστρόσκον· δυὸ διπλωσίες τὶ κάνει
καὶ τὸ χυτποῦσε, θρίζοντας μὲ βλαστημένα.

Χυρός

"Ωρα εἶναι τώρα δι καθεῖς τὸ πρόσωπο νὰ κρύψῃ
καὶ νὰ τραχεῖς κλεφτὴ κλεφτοῦ, δι στὰ κουπιά νὰ κάτση
μὲ τὸ θαλασσοτάξειδο καρβάνι του νὰ φύγη.
Σὰν τὶ οὐρέρες καὶ οἱ δυὸ Ατρεΐδες θὰ μὲς κάμουν·
μέσα στὸ πετροβόλημα τρέμω κι' ἐγώ μήν πάω,
μ' αὐτὸν ως κι' ποὺ σιεράρη τόνε κατέχει μοῖρα.

Τέκμισσα

Δὲν τὸν κατέχει πλειά· γιατὶ σὰν τὴ νοτιά ἔχει πάψῃ
τὸν σύριτσα δίχως διστρατὸς λαμπρές, καὶ στὰ κολοὶ του
εῖν τώρα, μόν στὸν πάντα σου μαζί νάχγης τὶς λίμες λύπες.

Χυρός

"Αν εἶναι στὰ καλά του πλειά, καρβάνι περίσσα τώχω·
Τὶ σὲν περάσῃ τὸ κακὸ κι' δι λόγος του μικραίνει.

Τέκμισσα

"Ποιό, ἀν σὲ βάζεις διαλεχτάνη, θὲ ναθείες νὰ πάρης,
έσου νάσαι καρούμενος καὶ νὰ καλιζῃς τοὺς φίλους,
γιὰ μὲ τοὺς φίλους σου μαζί νάχγης τὶς λίμες λύπες;

Χυρός

Κ' ὑπέρει ξαναγύρισε μέσος στὸ καλύβι πάλε,
καὶ μὲ τὴν ὥρα ἔρχεται στὸ συγκαλό του κάπως,
κι' ὅπως τὸ βλέπει ἀπὸ τὴν ζημιὰ γεμάτη τὸ καλύβι,
χτυπῶντας τὸ κερδίλιον στὸ στεναῖς ἀπὸ τὴν κερδίλιον του.
Μέσος στὰ σφραγίμενα πρόσωπα καθετοί εἶκενος τότες,
καὶ τὰ μαλιά του ἐπίκασε σφραγίδα στὸ διδύλιον του χέριον
καὶ στάθη εκμηποτο βουβός· κατέπιε μὲ φοβέρες
φρυγίτες ἐμὲ φοβέριζε, ἀν διν τοῦ μαρτυροῦσα
καὶ τὸ κακὸν πεῦ γίνεται, καὶ ξέταξε νὰ μαθήῃ,
σ' αὐτὸν τὸ πρόσωπο πάρτασε, πῶς νῆσε καταντήσῃ.
Ἀδέρφικ, ὁ ρόδιος μ' ἔκαμε καὶ τὴν ἄνεαν πρὸς ἔνα,
ὅτι ἔγινεν κι' ὡς ταῦτα. Κι' εὐτὸς θρηνολογοῦσε
μὲ μαύρους θρήνους, ποὺ ποτὲ δὲν ἀκουσαὶ ἀπὸ κεῖνον
Γιατί, ἔλεγε, τὰ δάκρυα τὰ τέτυκ, στοὺς ἀθρώπους
πῶς πέπουν μόνο τοὺς δειλούς καὶ ποὺ καρδιὰ δὲν

[έχουν]

μόνο κρυφανακτέναζε διγάς φωνές μεγάλες,
καὶ σὰν βουβάλι μούγκριζε. Κι' αὐτὸν τὸν βρῆκε
τῷρα
μιὰ τέτοια μαύρη συφράσι, μιὰ τέτοια μαύρη τύχη,
χωρὶς νερό, χωρὶς φωνή, καθέται ἡσυχασμένης
καὶ μὲ τὸ νοῦ του μελετᾷ καποίο κακὸν νὰ κάμη.
Ἄπαντον κάτου σὰν κι' αὐτὰ θρηνολογεῖ καὶ λέει.
Μὲ ἔλετε μέτη, σύντροφοι, βοηθήστε τους, γιὰ τοῦτο
ξεκίνησα νέφιος σὲ σᾶς, καὶ νὰ μπορέστε κάπως.
Τοὺς τέτοιους πάντας τους νικούν τὰ φίλικὰ τὰ λόγια

Χορός.

Τέκμησα, τοῦ Τελεύτηντος κάρη, μᾶς πρένεις,
τὸν Λίκη ποὺς τὸν πλάκωσαν οἱ συφορεὶς οἱ μαύρες.

Αἴας.

Ω, ωχ!

Τέκμησα

Ἄκοντας κακής ϕχίνεται κι' ἄλλες θύρων· ἢ τούρα
τὸν Λίκη δεν ἀκούσκεται νὰ βρυσαναστενάζει:

Αἴας.

Ωχ, ωχ!

Χορός.

Γιὰ πάσχει ἀκόμη δὲνθρωπος, γιὰ τὶς παχλιὲς ἀφρώστιες
θυμάται, καὶ μέσ' στὸν καρδιὰ τόνε παραχζεῖ· ἡ λύτη.

Αἴας.

Παιδίμουν, ωχ παιδί μου!

Τέκμησα.

Ἄλλοιμον μου τῆς φτωχῆς· Βρυσάκη, ἐσένας κράζει.
Τι νῆση τάχα μέσος στὸ νοῦ; Ποῦ νάσαι; ω ἡ κακημέ-

[νη].

Αἴας.

Τὸν Τεῦκρο θελω. Ησύνε τος δὲν Τεῦκρος; Θὰ κουρσέσῃ
ἐκεῖνος ὅλο τὸν καρπό, ἔγα σὰν πάχα νὰ σύνσω;

Χορός.

Νὰ τάχη φάίνεται σωστὰ δὲνθρωπος ἀνοίχτε.

Λίγο μπορεῖ νὰ ντροπιαστῇ ὄντας μὲ ἴδη στὰ μάτια.

Τέκμησα.

Σ' ἀνοίγω, νά! Μπορεῖς νὰ ἴδης τὰ ἔργατα του τῷρα
καὶ σὲ ποιὲς χάλια βρίσκεται καὶ ἀτός του, κύταξε τον.

Αἴας.

Ἄδερφια μου ναυτόπουλο, ποὺ μόνοι σεῖς ἔκόμα
φίλοι μου μένετε πιστοί, τὸ δίκιο μου γροικάτε,
δέτε ποιὲς μαύρη κάμπατκ ποὺ ἀπὸ τὴν ἀνεμοζάλη
διούθει τρέχουν γοργά, μὲ ζώνουν τῷρα ἐμένα.

Χορός.

"Όλα σωστὰ μοῦ φάίνονται τὰ λόγια σου πῶς εἶνε.
τὰ ἔργατα του ὀλότελα πῶς τάχης τὸ δείχνουν.

Αἴας.

Θαλασσοπόύλια, ποὺ θήθατε μὲ τὰ κουπιὰ ἐδῶ πέρα,
στὶς συφορές μου μόνο ἐσὲς σωτῆρες μου ἀντικρύζω·
κι' ἐμένα τῷρα σράχτε με.

Χορός.

Μὴ βλαστημάτε· καὶ τὸ κακὸν τῶν ποτὲ μὴ βάζης
βοτάνι στὸν καρπό τὸ καρδίλιον, γιατὶ τῆς δυστυχίας
τὸ μεγαλώνεις πλειότερο τὸ χτύπημα τὸ μακρό.

Αἴας

Μὲ βλέπεις τὸν ἀπόρμαχτο,
καὶ τὸν ψυχωμένο,
μὲ βλέπεις τὸν ἀπλήγωτο
στὴν φωτιὰ τῆς μάχης,
διότου στὸν ἀθέατο ζωτανὸν σήκωστο μαύρο χέρι;
Ωψές, δὲν κόμος; θὰ γελάς καὶ θὰ με περιπτίζῃ.

Τέκμησα.

'Αφέντη Λίκη, μὴν τὰ λές αὐτὸν, παρακαλῶ σε.

Αἴας.

Μέσος δὲν πᾶς; Τὶς πλάκες του γλήγορε δὲ μᾶς δεῖ-
χεις, αἰσι.

Χορός.

Γιά τὸ θεό, σλου κι' ἔλας στὸ νοῦ σου.

Αἴας.

Ὦχι ὁ κακόμοιρος ἐγώ, ποὺ τοὺς ὄχτρούς μου ἀφῆκε
καὶ μέσος στὰ στριφτοκέρκτα χουμιζόντας τὰ βόδια.
στὰ διαλεχτὰ τὰ πρόβατα, ἔχυσα μαύρον αἰλιά.

Χορός.

Τάχα τὶ τῷρα νὰ τὰ κλασίς, τὰ πούνε καρμωμένας;
ὅτι κι' ἀν καμῆς δὲν μπορεῖς αὐτὰ γιὰ νὰ τ' ἀλλάξῃς.

Αἴας.

Μακάρι νά του έβλεπα, κι' ἀς είμι κατημένος,
ώχ, ωχ!

Χορός.

Μὴ βλαστημήσῃς τίποτα. Δὲν βλέπεις τὰ δεινά σου;

Αἴας.

Ὦ Δίκη, σὺ προπέτορας στὰ πατραγονικά μου,
πῶς τάχη τὸν γλυκόλογο, τὸν τιποτένιο ὄχτρο μου,
τοὺς βισιλιάδες καὶ τοὺς δύο, νὰ σφέξω κι' ας ποθάνω;

Χορός.

Αὐτὸν σὰν τὸ παρακαλῆς κι' ἔγῳς ας ποθάνω τότες·
τὶ νά την κάμω τὴν ζωὴν δύναται ἔσενα κάσω;

Αἴας.

Σκοτάδι σύ, δικό μου φᾶς, λαμπρότατη, θολοῦρα
γιὰ μένα, ἔλετε, πάρτε με, πάρτε με εὔτης κοντά σας.
Γιατὶ καὶ μήτ' ἀπὸ τοὺς θεούς, μήτε κι' ἀπὸ τοὺς ἀν-

[θρώπους]

καμιὰς βοήθειας τῷρα πλειά τ' ἀξίζω ν' ἀπαντέχω.
Μὰ ἡ Διογένηντη θεά
ἡ ἀντρειωμένη

ασπλαχγχα

ἔμένανε χτυπῆ·
Καὶ ποὺ νὰ πάω νὰ κρυφτῶ;
ποὺ νάρθιω νὰ καθίσω,

σὰν τὰλλος ἐδῶ τὰ πλέωσα, μ' αὐτὰ μαζί, ἀδέρφια,
μὲ τὰ σφραγίδα ποὺ ἀμυνατα κατακομένης τάχω,
κι' δόλο μαζί τὸ στράτεμα

μὲ τὰ διπλὰ κοντάρια
θὰ με καταποτώσῃ;

Τέκμησα

Ὦ συφορέ μου! δὲνθρωπος νὰ λέγῃ δὲντρειωμένος
αὐτάς, ποὺ πιὸ πρωτήτερη δὲν θέλειε ποτές του.
Αἴας
Ὦ θαλασσοπεράσματα, σπηλιές ἀκρογιαλίσες,
καὶ λόγγοις ἀκροθάλασσοι, πολὺν καρπὸ στὴν Τροία
ἐμένα μὲ κρητούσκτες ὄμις πλειά φτάνει τῷρα,
δὲ θά με ἴδητε ζωτανό. Ὄπωχεις νοῦς δὲς κρίνη.
Τοὺς Σικελικούς γειτονικά ρέματα, στοὺς Ἀργίτες
καλόβουλοι, μὲ χάνετε πλειά τῷρα ἐμένα, -λόγο
θὰ πῶ μεγαλό-ποὺ δὲλλονε πολεμιστὴ δὲν εἶδε
ἡ Τροία, ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ τὴν γῆς νάρθη ἐδῶ πέρα
καὶ τῷρα ἐδῶ μαζίς καὶ παραπτεταμένος.

Χορός

Τέκμησα

Ἐτοι οι θεοὶ τὸ θεληταν καὶ τὸ δικό σου χέρι.

Μὰ σὰν ἐπλάγιασα μὲ σὲ γλυκὰ ἀγαπῶ σε τῷρα.

Καὶ σὲ θεριστακάλω, γιὰ τὸνομα τοῦ Δία,

σ' δράκιο στὸν σεράπεια μᾶς δῆτο μᾶς ἔχει σμίζη,

μὴ θέλεις λόγοις επικρὺ ν' ἀκούσων ἀπὸ τοὺς ὄχτρούς σου,

καὶ σὲ κανένανε ἀπὸ αὐτούς μὲ παραπτήσης δοῦλα

Γιατὶ ἀν ἔσενα κάσωμε, κι' ἀν μᾶς πεθάνης, τότες

τὴν ἰδία μέρα, ἔσερε το, κι' ἐμένα θὰ μ' ἀποπάξουν

μὲ δόρι οι Ἀργίτες, ἀθελα μαζί μὲ τὸ παιδί σου

καὶ θά μᾶς ρίξουν στὴ σκλαβία. Κι' ἀπὸ τοὺς ἀφέντες

[καποίοις]

φαρμακώμενο θὰ μοῦ πῆ προσθέλοντάς με λόγο:

τοῦ Λίκη καμαρώστε τὸ τὸ τρυφέρο τὸ τέρι,

ποὺ εἶχε δύναμη πτρανή μεσος στὸ στρατό, μὲ τῷρα

σὲ χαλιά ποιά κατατάγησε ποὺ δέρχονταισα τὴν πρᾶ-

[τα.]

Τέτοιας κανένας θὰ μοῦ πῆ. Κι' ἡ δυστυχίας ἐμένα

θὲ νὰ μὲ διώγη καὶ πικρὰ θὲ νῆνε αὐτὰ τὰ λόγια

σὲ σένας καὶ στὸ γένος σου. Μὰ τὸ γερογονί σου

λυπήσου πο στὰ γηρατεῖα τὰ μαύρα τὸν ἀφήνεις.

λυπήσου καὶ τὴν μάνη σου πούχει ἀμετρα τὰ χρόνια

ποὺ τοὺς θεοὺς μερόνυχτα παρακαλεῖ γιὰ σένα

νὰ τὴν γυρίσης ζωτανὸς στὸ πατρογονικό σου.

Αἴας, καὶ τὸ παιδάκι σου λυπήσου τὸ κασημένο,

ἄν στερηθῇ τὰ χαδία σου καὶ μόν

καὶ ἀλλη μοῖρα ἔριξε στὸν "Ἄδη τοὺς γονιούς μου.
Ποιὰ τώρα ἔχω ἀλλη ἀπὸ σὲ πατέριδα, καὶ ποιὰ πλούτη;
Ἐσύ σαι τὸ καυμάτι μου, θυμήσου με λιγάνει."
Δέν πρέπει δὲ ἀντρας νὰ ξεχνᾷ τὶς χάρες ποῦ περάσαν.
Γιατὶ ἡ χάρη παντοτες μιὰν ἀλλη χάρη φέρνει·
κι' ὅποιος στὸν κόσμο ἀλλημονῇ δὲ, τι καλὸ τοῦ κόσμου,
ἀνθρωπος νὰν δὲ μπορεῖ ἀφοντογεννημένος.

Χορὸς

Τῶθελα, Αἴα, σὲν κι' ἐμὲ καὶ σὺ σπλαχνιὰ νὰ δειξῃς,
καὶ τῆς γυναικες σου αὐτὴ τὰ λόγια παίνεψε τα

Αἴας

Θὰ την παίνεψε πλειότερο, ἀν κάμηρ αὐτὸ π' ὄριζω.

Τέκμποσσα

Μὰ Αἴα, ἀγαπημένε μου, τὸ θελημά σου κάνω.

Αἴας

Φέρ' το λοιπὸν γιὰ νὰ το ἰδω γλήγορα τὸ παῦδε μου.

Τέκμποσσα

Τὸ πῆρα ἀπὸ τὸ φόβο μου γιὰ νὰ το ξεγλυτώσω.

Αἴας

Σὲν μ' εὔρε ἐκεῖνο τὸ κακό, ἢ ἀλλο ἔχεις στὸ νοῦ σου;

Τέκμποσσα

Μήπως μπροστὰ τὸ δύστυχο τὸ ἔρηξ καὶ τὸ χαλάσσης.

Αἴας

Θέτων γραπτὸ τῆς μοῖρας μου κι' αὐτὸ γιὰ νὰ το
καμω.

Τέκμποσσα

Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ τὸ φύλαξε αὐτοῦ μὴ καταντήσῃς.

Αἴας

Παινένω σου τὴ πρόβλεψη ποῦ είχες καὶ τὸ ἔργος.

Τέκμποσσα

Καὶ τώρα τάχα πῶς μπορῶ ἐσένω νὰ ὠφελήσω;

Αἴας

Φέρ' το μου ἐδῶ γιὰ νὰ το ἰδω νὰ τὸ γλυκοριλήσω.

Τέκμποσσα

Ἐδῶ, νὰ! οἱ παρακόρες μας κοντά μας τὸ προσέχουν.

Αἴας

Γιατὶ λοιπὸν δὲν ἔρχεται καὶ πᾶς ἀργεῖ νὰ φτάσῃ;

Τέκμποσσα

Παιδάκι μου ὁ πατέρες σου σὲ κραξει, σὺ κορίτσι
ποῦ ἀπὸ τὸ χεράκι τὸ βραστής φέρε το ἐδῶ κοντά μας.

Αἴας

Ἐρχεται, ἢ δὲν ζκουσε αὐτὰ τὰ λόγια ποῦ εἶπες;

Τέκμποσσα

Τὸ φέρνει ἡ παρακόρη, νὰ! εἶναι κοντά μας τώρα.

Αἴας

Φέρτονε ἀπένω, φέρτονε, δὲ ίχτον πάντη ὁ φοβός
αὐτὸ σὲν ὅπῃ τὸ μακελιό, ἀν εἰν σωστὰ δικός μου.

Μὰν ἀπὸ τώρα στὸν εἰληρούς τοὺς τρόπους τοῦ γονιοῦ

[του] πρέπει καὶ νὰ ἀνακθέρεται καὶ νὰ του μοιστῇ πρέπει.
Πχιδί μου πιὸ καλλτυχος νὰθε ἀπὸ ἐμὲ νὰ γένησ,

καὶ στᾶλλη μου ἀπαρχάλλαχτος κι' ἔτοι θὲ ναθῆσ δόξες.

"Ἀν καὶ ζηλεύων τώρα ἐγὼ ποῦ τίποτα δὲ νιώθεις
ἀπὸ τὶς συρρίες αὐτές. Γιατὶ η ζωὴ γλυκεῖς νε,

ὅταν δὲ νιωθῆς τίποτα, ὡς ποῦ νὰ καταλαβῆς
χαρὲς καὶ λύπη τὶ θὲ πη Κι' δοντες αὐτὸ τὸ μαθῆς
νὰ δειξῃς στὸν ὄχτρος μους σύ, βλαστάρι τίνος εἰσαι.

Κι' ως τάτε, μὲ τὸ δένυμα τὸν μαλακὸ νὰ θρεφης
τὴν ἀθώα τὸ ψυχούλα σου καὶ νὰ μου μεγαλώνης
χρυρὴ χαρὲς τῆς μάννας σου. Τὸ ξέρω πῶς κανένας

δὲ θὲ σοῦ πῃ ἀπὸ τοὺς Ἐλληνες ποτὲ πικρόνε λόγο
νὰ σε προσδέχῃ, ὄρρχονες κ' ἀν εἰσαι ἀπὸ τὸ γονιό σου.

Καὶ φύλακε σου ἀγγειπον γιὰ νὰ σε μεγαλώσῃ,
τὸν Τεύκρο ὄριζω, ποῦ μακριὲ σ' ὄχτρον κυνήγι γεγήκε.

Μὰν ἀπειτάξες διντρες μου, θαλασσογεννημένοι,
σ' δλους ἴσσες τὴ χάρη αὐτὴ δρίζω καμέτε μου,

αὐτὴ τὴν παρακάλεση σ' ἔκεινον νὰ την πῆτε
νὰ πῆρ τὸ παῖδεκ μου στὸ πατρογονικό μου,

δὲ Τελεμώνης νὰ το ἰδῃ κι' ἡ μάννα μου ἡ Ἔριδοις
νὰ τώχουν γιὰ παρηγορὰ στὰ γηρατεια τους πάντα.

καὶ τὰ ὄπλα μου στὸν εἰληρούς Ελληνες μὴ βάλουν οἱ κριτέ-

[δες.] γιὰ αὐτὸς ποῦ μὲ κατάστρεψε βράχειο· μὸν αὐτὴ μου
ἀσπειδὴ τὴν ἐρτεβοιδη, ποῦ δὲν περνῇ ἡ σαΐτα,
πέρ την Βρυσέκη κ' ἔχε την παῖδη μου νὰ την στέφης.
μέσης ἀπὸ τὸ πολύστρεφτο τὸ στέριο βραστοχτῆρι

καὶ τᾶλλας ὄπλας βάλτε τα δεντάμα μου στὸν τάφο.
Μὲ πάρε τώρα τὸ παιδὶ καὶ σῆρε στὸ καλύβι
καὶ πάψε πλειδ τὸν θρήνους σου, τὰ πικρολιμποτάσσους,
γιατὶ οἱ γυναικες τᾶχουν πλήθια τὰ δάκρυα πάντα.
Τραβήξου γλήγορα. Γιατρός σφρό δὲν εἶνε καίνος,
ποῦ τὶς γητεῖς τὶς πληγής ὄντας νιστέρες θέλουν.

Χορὸς

Φοβοῦμαι αὐτὴ τὴ προθυμία κι' ἡ ὄργη σου δὲ μ' ἀρέσει.

Τέκμποσσα

Αφέντη Αἴα, μέσ' στὸ νοῦ τὶ μελετᾶς νὰ κάμης;

Αἴας

Σᾶπε καὶ μὴν φιλορωτᾶς. Κύταξε τὴ δουλειά σου.

Τέκμποσσα

Μὲ πιστει λύπη στὴν καρδιά στὸ Θεό καὶ στὸ παιδὶ σου

σ' ὄρκισ υπὲ μὲν μέσης ἀρνηστῆς.

Αἴας

Μή με παρασκοτίζῃς.

Στὸν θεοὺς δὲν ξέρεις τίποτα πῶς δὲ γρωστῷ πλειά τώ-

[ρες]

Τέκμποσσα

Μὴ βλαστημάς.

Αἴας

Τὰ λόγια σου ἀλλοῦ νὰ πῆς νὰ κρένης.

Τέκμποσσα

Δὲ θὲ μ' ἀκούσης τὸ λοιπόν;

Αἴας

"Ωρου, σκοτούρα πούσαι.

Τέκμποσσα

Γιατὶ φοβοῦμαι, ἀφέντη μου.

Αἴας

Ιλήγορα ἀς πάρη νὰ φύγη.

Τέκμποσσα

Γιὰ τὸ θεό μὴν ἀποπήγνεσαι.

Αἴας

Κακᾶς θαρρῶ πῶς εἶσαι,

τώρα στὰ γεροντάματα νὰ θέλης γιὰ ν' ἀλλαξάω.

Χορὸς

"Ω Σαλαμίνας δοξαστή, ποῦ οἱ θαλασσες σὲ βρέχουν

καὶ εἶσαι εὐτυχισμένη σὺ κι' ἀπ' ὅλους ξακουσμένη.

Κ' ἐγὼ δὲ μαύρος τριγυριώ, χρόνια ἔνα πλήθος τώρα,

στὴν Τροία, πῶχει τὰ πολλὰ τὰ πλούσια τὰ λιθαδία

τὰ πολύβοσκητα, ἀψήφιστος καὶ πλέντας μέσα στὸν πολύβοσκητον

μέσα στὸν πολύβοσκητον πολύβοσκητον πολύβοσκητον

καὶ τὸν πολύβοσκητον πολύβοσκητον πολύβοσκητον πολύβοσκητον

καὶ τὸν πολύβοσκητον πολύβοσκητον πολύβοσκητον πολύβοσκητον

πολύβοσ

'Αποσταλμένος

Κείρικ πού ξέρω είν' αὐτά, γιατί έτυχα έκει νάμαι. 'Απ' τὴν πλατέα πού πάναξη οι βροσιλαδες είχαν, δ Κάρχας χώριας τραβήγε τὸν Τεῦχρο ἀπ' τοὺς 'Α- [τρείδες, καὶ πιάνοντάς τον φιλικὰ ἀπ' τὸ δεῖ τὸ χέρι τοῦ εἶπε καὶ τοῦ πρόσταξε, σῶσ μπορετ τὸν Αἴας νὰ τὸν κρατήσῃ σῆμερα μὴν ἔβγη, ἀπ' τὸ καλύβι δὲν θέλη ἀκόμα ζωντανὸν νὰ τὸν ξενανταμώσῃ. Γιατὶ η ὄργη τῆς 'Αθηνᾶς θὲ νὰ τὸν κακταδιώξῃ αὐτὴ, τὴν μέρχ μονοχα: αὐτὴ τὰ λόγια τοῦ εἶπε. Γιατὶ οι χοντροὶ κι' ἀνώφελοι, ἔλεγε ἀκόμα δι μάντης, πέρτουν σε συφορές βαριές, ἀπ' τοὺς θεούς, ἀν τύχη νὰ μὴ φρονοῦν σὲν ξηθρωποι, ἐν φ ἀνθρωποι βρεθῆ- [καν.

δις ἔφυγε ἀπ' τὸ στήτι τοῦ άμυνας στάθει ἔκεινος, δὲν καὶ σωστὲ δι πατέρες τοῦ τὸν εἶχε συμβουλέψῃ. Γιατὶ σ' ἔκεινον ἔλεγε παιδὶ μου, στὸ κοντάρι νὰ θέλης νάσκι: ὁ πόλ καλός, μᾶς μὲ τοῦ θεοῦ τὸ βό- [ηθιο. κι' ἔκεινος τ' ἀποκρίνηκε περήρκνα περίσσος: κι' δι πιποτένιος, γέρο μου, πρώτος μπορετ νὰ γένη μὲ τὴ βούθεια τὸν θεόν: μὲν ἔγω καὶ δίχως τούτους τὸ ἐλπίζω πῶς τὴ δόξη σὺτὴ θὲ νὰ τὸν ἀποχήσω. Τόσο τὸ πῆρε ἀπάνωτον τοῦ κι' οὔστερα δευτερώνει στὴ θεικὴ τὴν 'Αθηνᾶ, ποὺ τὸν παρακινοῦσε νὰ ξιλοθρεύῃ τοὺς ἔχτρους, κι' ἀπερπέτη λέει της λό- [ηρα.

τοὺς ἀλλοὺς σῆρε, ἀφέντισσα, 'Αργῆτες νὰ βοηθήσητε, δὲ θὲ μᾶς σπάσουν οἱ ἔχτροι ἔγω σὰν μένω ἐδάθε. Μὲ τέτοια λόγια ἀποχήτησε τὸν ἔχτρον τὴν μαύρη τῆς 'Αθηνᾶς, γιατὶ φὴλὰ τοῦ στάθμηνον ή μυτη. Μὰ ζητὶς ἀκόμας σῆμερα, σωτήρες τοῦ μποροῦ- [ησε, μὲ τὴ βιοθήσια τοῦ θεοῦ νὰ τοῦ φραγμένης ἔμεις. 'Ο μάντης τέτοιας ξέρει κι' εὐτὸς ἀπ' τὸν πλα- [τεία μ' ἔστειλε ε Τεῦχρος νὰ σᾶς πῶ, πῶς πρέπει νὰ φυ- [λατείας τοῦ τῆς παραγγελίας. Κι' διν χασκεμ τὸν ὄρο, δὲ ζητὶς πλειά τῷρα δι ξηθρωποις, σοφοὶ διν εἰνε ὁ Κάρχας.

Χορδός

Δυστυχισμένη Τέκμησσα, καὶ κακομοιριασμένη ἔλλο νάκονήσης τὶ φρικτὴ μᾶς φέρνει αὐτὸς μαντάτα, ποὺ ἀνατριχιάζουν τὸ κορμὶ καὶ μούρχεται: νὰ κλαίω.

Τέκμησσα

Τὶ πᾶλι μὲ σηκώνετε τὴν κακομοίρα δῶ, ποὺ μόλις ξεκουράστηκε ἀπ' τὰμετρα δεινοὶ μου;

Χορδός

'Ακούστις αὐτὸς τὸν ξηθρωπο, ποὺ φέρνει γιὰ τὸν Αἴας μιὰ τύχη, ποὺ τὴν μάτωσε κι' ἔμενα τὴν καρδιά μου

Τέκμησσα

'Ωμὲ τὶ λέει, κακόμουτρε; Ποιάς συμφορὰ μᾶς βρήκε;

'Αποσταλμένος

Δὲν ξέρω ποιάς νε ἡ τύχη, σου, φροσύμαι γιὰ τὸν Αἴας αὐτὸς ἀνίσως: έτυχε νὰ ξεπορτίσῃ διόλου.

Τέκμησσα

Μὰ βρήκε μὲ τὰ λόγια σου μοῦ σκίζεις τὸν καρδιά [μου.

'Αποσταλμένος

'Ο Τεῦχρος τὸ παράγγειλε πάντα μεσ' στὸ καλύβι νὰ μένη καὶ μονάχο του μὴν τὸν ἀρῆστε διόλου

Τέκμησσα

Καὶ πούν' δ Τεῦχρος καὶ γιατὶ αὐτὰ μᾶς παραγγελνει;

'Αποσταλμένος

Ποληγώρας ἀκεινος ἔφτωσε κι' διν ἔβγη ἀπ' τὸ κα- [λύβι δ Αἴας, φοβάται πῶς αὐτό, καταστροφή του θάνε.

Τέκμησσα

'Όχι ἡ κακομενη! κι' ἀπὸ ποιὸν ξηθρωπο τὸχει μάθη;

'Αποσταλμένος

'Απὸ τοῦ Θέστορα τὸ γιὸ τὸ μάντη, πῶς θὲ φέρη σ' αὐτὸν ζωὴ γιὰ θάνατο ή σημερνή του μέρχ.

Τέκμησσα

'Ωμὲ βοηθεῖτε ἀδερφικ μου, στὴν συφορά, τρεχάτε στὸν Τεῦχρο νέρθη γρήγορα δῶ πέρχ νὰ τοῦ πῆτε. κι' δις πάρουν ἀλλοὶ ἀνατολὴ καὶ δύση νὰ τὸν βρούνε

τὸν Αἴας, γιατὶ τὸ νιωσα μᾶς ἔχει ξεγελάση καὶ τὴν παλιὸν ἀγάπη του τὴν ἔχασση πλειά τῷρα 'Όχι, τὶ νὰ κάμω η ἀμοιρη, πατιδίμου; δις σηκω- [θούμε, κι' ἔγω θὰ πάνα στάθμη τους διπορῶ νὰ τρέξω" ἐμπρὸς δις πάμε, δις τρέψωμε, δὲν καθύνονται πλειά τῷρα, νὰ σώσωμε τὸν ξηθρωπο ποὺ πάσι γιὰ τὸ καμό του

Χορδός

Νέρθω μαζὶ σου είμαι ἔτοιμος, διχι μὲ λόγια μόνο γιατὶ η δουλιά δὲν καρτερεῖ, γληγορωσύνη θέλει.

Αίας

'Ακονισμένο τὸ σπαθὶ σὰν τὸ ξουράφι στέκει, ἐν εἶνε ὥρες τῷρα αὐτὲς ποὺ νὰ τὸ συλλογισματι· ἀνθρωπου δῶρο, τὸν 'Εχτορα, ποὺ ἀπ' τοὺς ἔχθρους μου [βλους πλειάτερο τὸν ἔχρευτηκα, τὸν ἔθλεπα σὰ κάρο· κι' ἐδῶ στὴν Τροία ἐμπήγητηκε τὸν ὄχτρικη τὸ καρδιά, τῷρα ἀπ' ἀκόνη περαστὸ σιδεροκαταλύτρα· καὶ τὸ ὑμητὸς ἔγω καλὰ καὶ στερεωμένο τὸ 'χω, ὃς θέπρεπεν ἔμενανε γρήγορα νὰ μὲ φάη. 'Ετοι ὅλα τὰ ξελέφαμε καὶ τῷρα σὺ, ὡ Δία,

γιατὶ εἰν' καὶ πρέπο, ξένθη μὲ πρῶτος δὲ θὰ γυ- [ρέψω κάνον μεγάλο καρίσματα ἀπὸ σπαθὶ στὸν σκύλους.

Στειλε κανένα κράχτη σου τὸ μαύρο αὐτὸ μαντάτο νὰ πάγη στὸν Τεῦχρο νὰ τοῦ πῆ, νὰ μὲ σηκωση πρῶτος στὸ νεοσβεργμένο μου σπαθὶ σὰν πέσω ἐδῶ τριγύρω, καὶ μὲτ με στοχαστὴ κανεὶς ὄχτρις πρωτίτερα του καὶ μὲ πεταξῃ γιὰ θεοφή στὰ ὄρνια καὶ στοὺς σκύλους. "Ω Δία, τόσα σου ζητῶ, καὶ τὸν 'Ερμῆ ἀντάρικη καρδιά ἀπ' τὰ προσβαθα - τὶς γῆς τὸν ψυχοπαρεδότη νὰ μὲ κοιμήσῃ γιὰ καλὰ σὰν μὲν ἔνος πήδηρα μου γοργὸ καὶ στέρεο τὸ πλευρὸ μὲ τὸ σπαθὶ αὐτὸ σκίσω. Κραζὼ καὶ τὶς παρθενικές, τὶς ἀγίες Καταδιώχτρες τὶς γοργοπόδες, ποὺ θωρούν τάνχεώπινη τὰ πάχια, νὰ μέλουν πᾶς διστυχος χάνομι: ἀπ' τοὺς 'Ατρείδες. "Ω Καταδιώχτρες γληγήρες ἐλάτε καὶ ἔγκικήτρες καὶ φάτε διό τὸ στρέπτεμα δίχως σπλαχνὰ νὰ δειξτε. Καὶ σὺ ποὺ μὲ τ' ἀμάξι σου στὰ οὐράνια πλάτια [τρέχεις

"Ηλιε, τὴν πατρικὴ μου γῆς σὰν δῆς, νὰ τὰ κρατήσῃς τὰ κχλινέρια τὰ χρυσῷ καὶ πὲς τὸ θεατό μου, τὰ πάνια μου στὸ γέρο μου πάτερα καὶ στὴ μάννα τὴ διστυχο. "Ε ἡ ἀμοιρη, αὐτὸ σὰν θὲ τὸ μάθη θὲ βάλῃ ἀγριες φωνὲς σῶλη τὸν πόλη μέσα. Μὰ καὶ δὲν βραγίνει τίποτε τοῦ κακού αὐτὰ νὰ κλαίω, κι' δις πιάσω κάπως γληγορα νὰ κάμω τὸ σκοπό μου "Ω χάρε, ἔλλα κόπιασε γιὰ νὰ μὲ πάρης τῷρα, δὲν καὶ στὸν 'Αδηνὶ θὲ σὲ δῆδω καὶ θὲ σὲ καριετίσω. Καὶ σένα τῆς δόλοπαρποντὶς μέρχεις αὐτὴ τὴ φλόγα, καὶ σένα, "Ηλιε, ποὺ ὀδηγήσεις ἀμάξι, σᾶς κυττάζω τῷρα γιὰ διστερὴν φορὰ καὶ πλειά δὲ θὲ μὲ ίδητε. "Ω λαδιψή, ὡ τῆς πατριδίας μου χάματα τῆς Σαλαμίνας ιερό, καὶ σκέπτη τοῦ σπιτιοῦ τοῦ πατριγονικοῦ μου κι' 'Αθηνᾶς δοξημένες μου καὶ συναναθροφοί μου, πηγές καὶ τὰ ποτάμια αὐτὰ καὶ κάμποι τῆς Τρωαδῆς σᾶς χαιρετῶ, ἔχετε γειά, καλοί μου τροφοδότες. Αύτα τὰ λόγια τὰ στερνὰ σὲ σᾶς τὰ λέει δ Αἴας, καὶ τᾶλλα κάτω θὲ τὰ πῶ σ' αὐτοὺς πούνε στὸν [Άδη

Μισδὸς χορδός

Στὸν κάποιο δ κάποιος κάποιο φέρνει. Πώ, πῶ, καὶ ποὺ δὲν πῆγα; Μὰ πουθενὰ σημαδία του δὲ βρήκα νὰ γνωρίσω. Νά, νά, ἀκόνια κάπιονε χτύπω καὶ πάλι.

Μισδὸς χορδός

Τ' αὐτὶσσα σου κάπουν, θάκουσες τὰ λόγια ἀπ' τὸ κα- [ράβη.

Μισδὸς χορδός

Λοιπὸν τὶ τρέχει;

Μισδὸς χορδός.

"Όλας ηλιοβασιλεμα πέρασε τὰ καρδιά.

Μισδὸς χορδός

Λοιπὸν τὶ φέρνεις;

Μισδὸς χορδός

Κούραση πλήθια, τίποτα δὲν είδα μὲ τὰ μάτια.

Μισδὸς χορδός

Παρόμοια αὐτὸς κι' ηλιόβαγλης δὲ φάνηκε καθόλου.

Χορδός

Μὰ ποιὸς ἀπ' τοὺς ἀκούραστους τόχος ψαράδες ποὺ πάντα μένουν σχυροποιοὶ μὲ τὸ πυροφάνι, ἢ ποιὸ θεάδη ἀπ' τὸν 'Ελυμπο ἢ ποιὸ ποτάμιο γοργότακτο τοῦ Βόσπορου, θὲ νὰ μου δείξῃ δ ἀντρας δ σκληρόκαρδος ποὺ νὰ γυρίζῃ; Κρητικ ἤτανε σὰν τράβηξε μεγάλον κόπο νὰ μὴν πιτύχω τὸ στρατί, τὸ μονοπάτι, τὸν ἀτυχὸ τὸν ξηθρωπο νὰ βρῶ ποὺ νάνε.

Τέκμησσα

'Ωμέ, ώμέ!

Χορδός

Τίνος φωνὴ ἀπ' τὸ λαγκαδὸ βρήκε;

Τέκμησσα

'Ωμέ η δύστυχη!

Χορδός

Τὴν ἀμοιρη τὴ Τέκμησσα τὴ καυταροπαρμένη τὴ βλέπω μέσ' στὰ κλάματα νὰν' ξουτημένη πάλε.

Τέκμησσα

Χαθηκός, καταστροφηκα, κάπηκ, σύντροφοι μου.

Χορδός

Τὶ τρέχει;

Τέκμησσα

Χορδός

Σωστά, τὸ παραδίχομαι.

Τέκμποσσα

Ωμέ, πειδί μου, ποιός ζυγός σκλαβίδες μᾶς ἀπαντέχει καὶ τάχα ποιοί ἀπόνου μης νὰ στέλονται ἀφεντάδες.

Χορδός

Μάζη τὴ λύπη θύμησες τὸ ἄδικο τὸ ἔργος ποῦ οἱ δύο Ἀτρεῖδες τὸ ἔκμαν, ὅπου καρδιὰ δὲν ἔχουν. νῦθε μᾶς σώσῃ ὁ Θεός.

Τέκμποσσα

Μὴ οἱ θεοὶ ω; τὰ ὅρισαν ἔτοι κι' αὐτὰ γενήκαν.

Χορδός

Κάμεν ἀβίσταχτο κακό.

Τέκμποσσα

Ἡ φοβερὴ ἡ Ἀθηνᾶ τοῦ Διαὶ ἡ θυγατέρα τέτοιο κακῷ μᾶς τόκομε γιὰ χάρη τοῦ Δυσσέα.

Χορδός

Μέσος στὴ μαύρη τοῦ ψυχῆ ὁ τετραπέρασμένος ὁ ἀνθρωπὸς θὰ χαίρεται κι' ἀπ' τὴ καρδιά του θὰ γέλῃ ὥμει γι' αὐτὲς τὶς συφρές καὶ σὰν τὶς μαζίουν θὰ γελοῦν μαζί κι' δύο οἱ Ἀτρεῖδες, οἱ θασιλιάδες.

Τέκμποσσα

Μποροῦν, γι' αὐτὲς τὶς συφρές νάζουν χαρίς καὶ γέλοις. Μὰ δύναται ζῶντας ἐκείνους δὲν δεν τὸν λογαριάζειν, θὰ κλαψούν σὰν ἀπίσταντα στῆς μαχῆς τὴ λαχτάρα. οἱ ἀμυκλοί, σὰν τὸ καλὸ μέσο στὸ χέρια τόχουν δὲν τὸ καταλαβήνουν, πρὶν κανεὶς νὰ τοὺς τ' ἀρπάξῃ. Ὁ θίγατός του ἡτανταν πικρὸς γιὰ μὲ, γιὰ καίνους ἡταν γλυκούς καὶ πρόσχαρος καὶ γιὰ τὸν ίδιο ἡταν γιατὶ καίνους ποῦ θελήσει στὸ θάνατό του βρήκε. Πάσις θὰ μπορεσουν τώρ' αὐτὸν νὰ τὸν περιγελάσουν; Ἀπ' τοὺς θεοὺς ἀπόμικνε, δχ: ἀπὸ δαύτους, ὅχι. Καὶ τώρα γιὰ τὰ τίποτες δὲ βρίζῃ δὲ Δυσσέας. Λίκις γι' αὐτοὺς δὲν εἶναι πλειὰν μόνη πάσει καὶ πάσει, σὲ [μένος λύπες πικρὲς ἀφίνοντας καὶ κλάχαται καὶ θρήνους.

Τεῦκρος

Ωμέ, ώμέ!

Χορδός

Σωπάτε σὰν καὶ νάζουσα ξεφωνητὰ τοῦ Τεῦκρου ποῦ γι' αὐτὴ τὴ συρράκη μοιρολογῇ καὶ κλαίει.

Τεῦκρος

Ω Αἴα ἀδερφούλη μου, ἀγαπημένε μου Αἴα, τάχα κατάντητες σ' αὐτὸν καθὼς τὸ κρένουν δλοι;

Χορδός

Χάθηκε, Τεῦκρο, μάθε τὸ ὁ ἀνθρωπὸς καὶ πάσει.

Τεῦκρος

Ωμέ στὴ μοιρά μου, κακὸ ἀβίσταχτο μὲ βρήκε.

Χορδός

Αὐτὰ σὲ μᾶς συνεβήκαν

Τεῦκρος

Ἄχ δ τρισδυστυχισμένος.

Χορδός

Δίκιο ἔχεις τώρα γιὰ νὰ κλαίς.

Τεῦκρος

Ω συφράκ πολύπικρη.

Χορδός

Ναί, Τεῦκρο μου, περίσσα.

Τεῦκρος

Ἄχ δύστυχος μὲ τὸ φτωχὸ ποῦ νάνε τὸ παιδί του; Σὲ ποιὰ μεριὰ νὰ βρίσκεται τῆς Τροίας τὸ κανημένο;

Χορδός

Μέσ' στὸ καλύβι μοναχό.

Τεῦκρος

Δὲν πᾶς νὰ μοῦ τὸ φέρῃς ἐδῶ κοντά μου γλάγορα, μὴν τύχη δχτρὸς κανένας σὲ λειονταράκι ποῦ ἔχασε τὴ μαννα του τ' ἀρπάξῃ; Τρέχα, ριβόλα, πέταξε. "Ολοὶ τ' ἀποθυμοῦνε νὰ περιπατεῖσουν τοὺς δχτρούς σὰν ἔγυρων στὸ χῶμα.

Χορδός

"Ετοι κι' ἔκεινος τοθελε σὰν ζῶσε Τεῦκρο, ἀκόμα

νάχης τὸ νοῦ σου στὸ παιδί, ὡς κύτακες καὶ τάρα.

Τεῦκρος

"Ω σύ, τὸ πιὸ πικρότερο ἀπ' δλα δσσ κι' ἀν εἰδη θέρμα μὲ τὰ μάτια μου κι' ἀπ' δσσ δρόμους πῆρα αὐτὸς μοῦ τήν πικρανε πλειότερο τὴν καρδιά μου, Άλας ἀγαπημένε μου, ποὶ δταν τὸ θάνατο σου τὸν ἔμαθα κι' ἔτρεχα ἐδῶ εὐτὸς γυρεύοντας σε.

Γιατὶ τρανὴ βγῆκε φωνὴ γιὰ σένα στοὺς Ἀργίτες σὰν νάταν ἀπὸ κάπιον θεό, πῶς πᾶς νὰ πεθάνης. Κι' δὲ δύστυχος σὰν τ' ἀκουσα στενάξα μακριά σου,

μὲ τώρα ἐδῶ ποῦ σὲ θωρᾶ. ὥμει σαλεύει δ νοῦς μου. Ἐλέτε ξεκουπάστε τὸν νὰ εἰδῶ τὸ σκέλεθρό του.

Δυσκολοβώητο καρμί, καρδιά του πᾶς βχετούσες, φαρμάκια ποῦ μὲ πότισες καὶ πῆς στὸν Ἀδη τώρα.

Καὶ ποῦ νὰ πάσι δύνομαι, σὲ ποιοὺς θνητοὺς ἀνθρώπους, ποὶ διόλου δὲν ἐβόηθησαν τοὺς πόνους τοὺς δικούς σου; "Αλήθεια, δ πατέρας μας δ γέρο-Τελαμώνας

θὰ μὲ δεχτῇ χαρούμενος καὶ γελαστὸς ἐμένεκ δητας μὲ ιδηγι χωρὶς εσὲ νὰ πάω. Γιατὶ δχ;

ποῦ κι' ἀν ἀκόμας χαίρεται τάχειλι του δὲ σκάζει. Τι δὲ θὰ πῇ σ' ἐμένας; πᾶς δὲ θὰ μὲ στολισῃ ποῦ ἀπ' δχτρὸς αἰχμαλωτο βχοτάσω νοθοπικίδι καὶ ποῦ σὲ πρόδωσε δειλά, Άλας καλέ, ἀπὸ φίδιο θὰ μὲ δόλο, σὰν γχήζῃ τὸ θρόνο σου νὰ πάρω καὶ νάμα. μέσ' στὰ σπιτικ σου μονάχος νοικούρης.

Τέτοια σ' ἐμένανε θὰ πῇ δ γέρος δ ψυμώτης δηπου πάντας δηποτας θυμώνεις εκείνος.

Κι' θυτερα ἔχριστο ἀπ' τὴ γῆς ἐμένανε θὰ μὲ διωξουν καὶ μὲ βρισιδ ἀπὸ ἐλεύτερος θὰ βγῶ πᾶς είμαι δούλος.

Μέσ' στὴν πατρίδα θὰ γενοῦν αὐτὰς μὲ δέδηστο στὴν Τροία πλήθιος θὲ νάχω τοὺς δχτρούς καὶ φίλο μου κανένας.

Καὶ δῆλος δητὰς είναι ποῦ γχθηκες θὰ πάθω.

"Ωχ! τι νὰ κάμω; ἀπ' τὸ πικρὸ τ' ἀστραφτερὸ σπαθί

[σου πᾶς νὰ σου βγάλω τὸ καρμὶ ποῦ σ'έφας, καημένε;

Τόνιωσες πῶς μὲ τὸν καιρὸ δ "Ἐχτορας ἐσένας

ἀκόμα κι' ἀν ἀπόδηλανε μιὰ μέρα θὰ καλούσε;

"Ἐλέτε, λογιαράστη τη, αὐτὸν τὸν δύο τὴ μοίρα.

Μὲ τὸ ζωνάρι δ "Ἐγ τορας ποῦ είχε ἀπὸ δαύτου δώρῳ

ἀπόνας δημάξι δεθηκε καὶ τόνε σέρναν χάρμου

ω; δητο ποῦ ξεψύχησε. Κι' αὐτὲς πολι ἀπὸ κενον ποῦ πήρε δώρῳ τὸ σπαθί, νά! τὴ ζωή του χάνει.

Καὶ τὸ σπαθί δὲν τὸ δρυκιασε καμιὰς ἀπ' τὶς Καταδιώχτρες, καὶ τὸ ζωνάρι δ ἀγριός δὲν τὸ είχε καμηγ "Ἀδης.

"Ἐγ ω ναλεγχ κι' αὐτὰ καθὼς κι' δλα τὰ πάντα

πῶς οἱ θεοὶ τὰ βρίσκουνε γιὰ τοὺς θενθώπους δλους.

Κι' ἀλλιώς πῶς εἶνε δὲν τὸ θαρρῇ κανένας, ἀς τὸ κρίνει καθὼς ἔκεινος τὸ ποθει κι' ἔγω ταθὼς τὸ θέλω.

Χορός

Φτάνεισι σου πλειὰ τὰ κλάματα, καὶ κύτακες νὰ θάψης τὸν ἀδερφό σου, κύτακες καὶ τὶ θὰ πῇ σὲ λίγο.

Γιατὶ θωρᾶ ἔναν δχτρὸν ναρχεται εδῶ καὶ θάνες χαρούμενος στὶς συφρές γιατὶ κακούργος είναι.

Τεῦκρος

Καὶ ποιόνε βλέπεις ἀνθρωπὸ ὁπ' τὸ στρατὸ νὰ φτάνῃ;

Χορός

Νά, τὸ Μενέλας ποῦ γι' αὐτὸν θράμει εδῶ στὴν Τροία.

Τεῦκρος

Βλέπω δὲν εἶναι μακριὰ ποῦ νὰ μή τον γνωρίζω.

Μενέλας

"Ε σύ, σένα προστάως ἔγω, αὐτὸν τὸν πεθαμένο στὰ χέρια μήν τὸν πέρνετε τον ως είνε.

Τεῦκρος

Τεῦκρος στὶς συφρές γιατὶ ἀρχηγὸς τον είναι.

Μενέλας

Καὶ τοῦ στρατοῦ δ ἀρχηγὸς κι' ἔγω τὸ θέλομ' ἔται.

Τεῦκρος

Δὲ θὰ μὲ πῆς τὴν ἀφορμὴ ποῦ σεῖς τὸ θελετ' ἔται.

Μενέλας

Γιατὶ αὐτὸς θαρρούσαμε πῶς θρήσε ἀπ' τὴν πατρίδα στοὺς Ἀχαιοὺς γιὰς μέρης καὶ φίλος, μὸνο ἔκεινος.

Τεῦκρος

Κι' ἔκεινος δηλα περισσά δε σ φοβούμαι διόλου.

Μενέλας

Βλεπω μαζὶ κι' η γλώσσα σου μεγαλο θάρρος έχει.

Τεῦκρος

Σὰν ἔχω δίκιο πρέπει μου γιὰ νάχω καὶ περφένια.

Μενέλας

Δίκιο είνε νὰ μήν παιδευτῇ α

Μενέλας

Μα τούς δυτρούς μου μονάχα γιατί δεν είναι πρέπο
Τεῦκρος

Αλήθεια, ο Αἴας στάθηκε δυτρός ποτὲ σὲ σένα;

Μενέλας

Ο ένας τοῦ άλλου ήταν δυτρός, αὐτὸς καλλί τοῦ ξέρεις.
Τεῦκρος

Πιστί στὴν ψηφομέτρημα θέλεις; νὰ τον κλεψῃς.

Μενέλας

Απ' τοὺς κριτιδες ἔχεις, οὐχὶ ἐπὸ μένα δύως.

Τεῦκρος

Χίλια κακὰ καρφὰ κρυφὰ μπορεῖς καὶ οὐ νὰ κάμης.

Μενέλας

Αὐτὰ τὰ λόγια θὲ νὰ βγοῦν ξυνάθαρροι, γιὰ κάποιον.

Τεῦκρος

Οχις ὡς τὸ πέρνεις πλειότερο ξυνὰ θὲ βγοῦνε γιὰ

[ξῆλον.]

Μενέλας

Αὐτὸν νάκουσης δὲ μπορεῖς αὐτόνε νὰ τὸν θάψῃς.

Τεῦκρος

Μὰ θὰ τάκουσης σύντομα πῶς θὲ νὰ μπῇ στὸν τάρο.

Μενέλας

Εἰδὼς στὴν ζήση μου άθεωπον νέψῃ μιὰ πήχη γλώσσα τοὺς νεῦτες νὰ παρακινᾷ μέσ' στὸν βρχὸν κειμῶνα νὰ τεξίδεψουν· μὲν μιλὰ σὸν πλάκωσε ἡ φυτοῦνα δὲν τῷπερνες μὴν κρυρτηκε τὸ φρέμεις ἀποκάτω κι' οἱ ναῦτες τὸν πατήσανε ἀπένω του περνῶντας.
*Έτοι τὰ φυσομανητὰ ποὺ χύνεις ἀπ' τὰ στόμα σὴν βρῆιάς δυνατές ἀπὸν 'ια συνεργασίη
Θὲ στὸ μπουλώσῃ μιὰ χαρά, τὸ βογγητὸ θὲ σύνση.

Τεῦκρος

Εἰδὼς κι' ἔγω ἵναν ξηθωπο γεμάτο ἀπὸ μωρία ποὺ ξύλει τὶς συροὺς τοῦ άλλου νὰ τὶς βρῆι.

Κι' ἵνας ποὺ εἶχε μιὲν καρδίαν ἕδια σὸν τὴ δικῆ μου τὸν εἶδε καὶ τὸ ἀπέντησε στερνὸ μὲ τέτοια λόγια:
Τοὺς πεθαμένους, ἀνθρώπες, μὴν θέλεις νὰ τους βλάψῃς γιατὶ ἀν τοὺς βλάψῃς θὲ βλαρτῆς παρόμοια, νὰ

[τόξερης.]

*Έτοι τὸνε συβούλεψε τὸν ξεκουτιάρη ἐκεῖνο.

*Έσυ θερόπ πῶς ησουνα. Κατάλαβες τὶ λέω;

Μενέλας

Φεύγω γιατὶ εἶναι καὶ ντροπὴ τὰ λόγια μου νὰ χάνω μέρου νὰ κάμω σε μπορῶ ἀκούσων μὲ τὸ ζόρι.

Τεῦκρος

*Ωρκ καλὴ σου πιὸ ντροπὴ μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε νάκουσω ἀπὸ ἀνθρώπο μωρὸ αὐτὸς τὶς φλυαρίες.

Χορδός

Θὰ χτυπηθῆτε δυνατά. Μόν κύτα τώρα, Τεῦκρο, δέσ μπορεῖς πιὸ γλήγορα ναῦρης κακένα μέρος βαθουλωτὸ γιὰ τάρφου του, αὐτόνε νὰ τὸν θάψῃς.

Τεῦκρος

Στὴν ὥρα ἀπένω ἔρχονται ἡ γυναῖκα του κι' ὁ γιός του τοῦ δύτυχου αὐτοῦ νεκροῦ τὸν τάρφο νὰ στολίσουν.

*Ἐλα, παΐδι μου, ἐδῶ κοντὰ καὶ λυπηρένα στάσου καὶ πιάσε τὸν πατέρα σου ποὺ σ'έχεις καμιούμένο.

Καθίσε παρακκλετά, στὰ δυό σου χέρια κράτα καὶ τὰ δικά μου τὰ μαλλιά κι' αὐτῆς καὶ τὰ δικά σου σὰν θησαρὸ παράκλησης. Κι' ἀπ' τὸ στρατὸ κα-

[γένες]

μὲ ζόρι δὲν ἔρθῃ ἀπ' τὸ νεκρὸ αὐτὸν νὰ σε τραβηγῇ, πάντας ἡ γῆς νὰ τὸν ξερφὶ καὶ ὅλο του τὸ γένος σύρριζα νὰ ξεκληριστῇ ἔτοι σὸν τὰ μαλλιά μου αὐτὰ ποὺ ξερίζων τα. Αὐτόν, παΐδι μου, κράτα

καὶ τὰ δικά μου τὰ μαλλιά κι' αὐτῆς καὶ τὰ δικά σου σὰν θησαρὸ παράκλησης. Κι' ἀπ' τὸ στρατὸ κα-

[θάψω]

Χορδός

Πότε θὲ νέρθῃ δ στερνὸς δ χρόνος ποὺ θὲ πάψουν τὰβάσταχτά μου τὰ δεινὰ μέσ' τὴν πλατειὰ τὴν

[Τροία]

πῶγινε πιὰ στοὺς *Ελλήνες ἡ πιὸ τρανὴ ντρο-

[πῆ τους]

Νάθε μεσ' στὸν πλατεὺν οὐρανὸ πρωτήτερο νὰ πέσῃ γιὰ μέσ' στὸν *Ἄρην τὸν βαθὺν ἔκεινος πούγει μαθη στοὺς *Ελλήνες στὸν πόλεμο καὶ τὰ φρικτὰ τὰ δ-

[πλα.]

*Ω πόνος σεῖς ποὺ φερνεῖς κακνιούργιους; πόνους παλε, ἔκεινος τοὺς ἀφρίσις κι' ἔκαψε τοὺς ἀνθρώπους;
*Έκεινος ποὺ δὲ μ' ἀφρησεις οὔτε μὲ τὰ στέφρινα,

οὔτε καὶ μὲ τὰ δλόγιομακ νὲ καριόρικι ποτήρια, οὔτε νὲ ἄκουσια τὸν γλυκὸ τὸν ἥχο τῆς φλογέρας, οὔτε στης νύγιας τὶς χαρὰς γιὰ νὰ καλοκαρδίσω.

[σατες]

τὸν Αἴα τὸν ἀτρόμητο προστάτη μου, μὲ τώρα ἔκεινος ξεκουράζτηκε ἀπὸ τὸ σκληρὸ τὸ χέρι·
Πιντὰ τώρα μένει μου χαρά; Νάθε στὸ Σεύνιο ν-

[μουν]

καντὴ στὸ θαλαττοδέρμο τὸ φουντωτὸ ἀπ' τὰ δάση νὲ χαριτήσω ἀπὸ μαριά τὴν ιερὴν Αἴγινα.

Τεῦκρος

Γύρισα γλήγορα γιατὶ τὸ στρατηγὸ *Άγαμέμνον εἶδε ἐδῶ πέρα νέρχεται. Μοῦ φαίνεται πῶς τόρα θαρξίη μὲ τὸ στόμα του χοντρὰ νὰ λέρη λόγια.

Άγαμέμνος

Σὺ σαι ποὺ λόγια φοβεράς μαθαίνω, ἐναντιό μας πῶς εἶχες θάρρος νὰ τὴ πῆσι δίχως κακὸ νὰ πάθῃς;
*Πεντά λέω ποὺ βαστᾶς ἀπὸ τὴ σκλήρα, πόσο θὰ τῷπερνες ἀπόνια σου ἀρχοντογεννημένη ἀν ἕτανε ἡ μάνια σου, στὴ γῆς δὲ θὲ πατούσες ἀφροῦ ἐνῷ εἰσαι τίποτα, γιὰ τὸ νεκρὸ ἀντιστάθης καὶ λις πῶς μήτε στρατηγοὶ καὶ μήτε καὶ ναυαρχοὶ δὲν θρημάτεσσοὺς μήτε σεντανεῖς ἀκόμα.
Κι' ὡς λέω δὲ Αἴας ἀρχηγὸς του κεφαλιοῦ του ζῆε.

Δὲν εἶναι αὐτὰ φρυγτὰ κακὰ νάκουμε ἀπὸ τὸν δού-

[λους]

Γιὰ ποιόνες ἀνδράς λέω αὐτὰ τὰ φουσκωμένα λόγια;
Ποὺ πῆγες καὶ ποὺ στελίκη ποὺ ἔγω ἔκει δὲν ἔμουν;
Μονάχος αὐτὸς στοὺς Αχιοὺς βρέθηκε παλικάρι;
Πικροὺς ἀγώνες φαίνεται γιὰ τὸ Άγιλλέα τὰ ὄπλα μεσ' στοὺς Αργετες καμικμε τότε, ποὺ ἀπ' τὸν Τεῦ-

χρο

νάμαστε πάντα πρόστυχοι, καὶ μήτε νικημένοι νὰ τὴ δεχτῆτε θέλετε τὴ γνώμη τῶν κριτῶν μόνι πάντα ματα προσβέλνετε καὶ γιὰ κακούς ματα λέτε γιὰ δὲ νὰ μῆς χτυπήσετε κλεφτὰ σεῖς οἱ χαμένοι.

*Έτοι δύμως δὲ δὲ νὰ σταθῇ ποτὲ κανένας νόμος ἀν τοὺς παραπεταζούμε ἐκείνους ποὺ στὴ κρίση νικήσανε καὶ τοὺς στερνοὺς τοὺς βάλομε γιὰ πρώτους.

*Οχι δὲ γίγονται αὐτὰ. Γιατὶ ἀσφαλισμένοι δὲν εἶναι μόνο οι παχοὶ καὶ οι πλατεότες ἀντρες μόνι δοσοι κρίσης ἔχουνε αὐτοὶ νικούνε πάντας.

*Ισα στὸ δρόμο του τραβῇ τὸ τραχηλότο βόδι ἀπὸ μικρούτσικο λουρὶ. Κατ τοῦτο τὸ βατάνι γιὰ δένα βρίσκω ταιριαστὸ στὸ νοῦ σου δὲ δὲν έρθῃς.
Ποὺ σὰν αὐτὸς ἀπέθανε τὸ περιστέρα πούστης πάντας μόνι δοσοι κρίσης ἔλευθερο νὰ βάλης αὐτὸς γιὰ σένα νὰ μιλῇ; γιατὶ ἐσύ σὰ κρένης ἔγω νὲ ἀκούω δὲ μπορῶ, τὴ γλώσσα σου δὲ ζέρω τὸ βρέβραχη.

Χορδός

Μακάρι νέρθετε κι οι δυό μασί στὸ λογικὸ τας δὲν ἔχω ἀλλο καλύτερο γιὰ νὰ σας συβουλέψω.

Τεῦκρος

Τοῦ πεθαμένου γλήγορα πόσο ξεχνιέταις ἡ χάρη ἀπὸ τοὺς θυητοὺς καὶ πιάνεταις πῶς τὸν προδίνεις κιό-

[λας]

Αἴα μου, αὐτὸς δ ἀνθρώπος δὲν τὸ θυμάται διόλου πῶς πῆγες γι' αὐτὸν χίλιες φορὲς νὰ χάσῃς τὴ ζωὴ [σου]

Μόν δικα πλιὰ χαθήκανε καὶ ξεχαστήκανε δλα, σὺ μὲ τὰ λόγια τὰ πολλὰ καὶ μὲ τὴ λίγη γνώση, πλιὰ δὲ θυμάσαι τίποτα πού εἰστανε κλεισμένοι κι' ἀπελπισμένοι κι' ἔτρεξε μονάχος νά σεντρηση σώσῃς αὐτὸς ἀπὸ τὸν πόλεμο, δταν φωτιὰ εἶχε πιάσῃ στὶς κουπαστὲς τὸν κεραβίων καὶ μέσα στὰ κεραβίων γοργοπηθοῦσε δ *Εχτορας ἀπόνια ἀπ' τὰ χαντάκια.

Αύτὰ ποιὸς τὰ προφύλαξε; Αύτὸς δὲν τάχε καρμη ποὺ λέσσε πῶς διν ἐπατηγε πούπετα τὸ παδάρι;

Πιά δὲν τὰ βρίσκετε σωστὰ πῶς ήταν νὰ τὰ κάμη; Καὶ παλε μὲ τὸν *Εχτορα δὲν πιάστηκε μονάχος ἔκεινος; κύτοθελητα, δχι ἀπὸ λάσπης σδῶλο βρέντας ψεύτικο λεχνό, μὲν τέτοι ποῦ νὰ ἔβγη πρῶτος ἀπ' τὴν καλόκορφη τὴν περικεφαλαία.

*Έκεινος τὰκκμεν αύτὰ κι' ἔγω μ' αύτὸν ἀντάρμα δ δεῦλος, ποὺ ἀπὸ τὸν πατέρα σου τὸν περιήρητο γεννήθηκε τὸ μάννα.

Κακμαρέ τὶ σκέφτεσαι καὶ τέτοια σπλικρίζεις; Διν έρεις τοῦ πατέρα σου πῶς ήταν πατέρας δ Πελοπας

'Οδυσσέας

Ναϊσκες τὸν ὄχτρευμόμουνα μόνο σὰν ἡταν πρέπο.

'Αγαμέμνος

Δὲν πρέπει κι' ἀν ἀπόθανε αὐτὸνε νὰ προσβάλῃς;

'Οδυσσέας

Τοῦ Ατρέα γιὲ, μὴ χαίρεσαι στὸ πρόστυχο τὸ κέρδος.

'Αγαμέμνος

Δύσκολο εἶνε βασιλιὰς ναῦρης ποὺ νάχη σέβεις.

'Οδυσσέας

Οὐμως ν' ἀκούηρ εἴν' εὔκολο τὶς συνθουλὲς τῶν φίλων.

'Αγαμέμνος

Πρέπει δὲ καλὸς δὲ ζήνθρωπος ν' ἀκούηρ τοὺς ἀρχοντές του.

'Οδυσσέας

Σώπασε τότε κυθερνάξ, δοντας ἀκούς τοὺς φίλους

'Αγαμέμνος

Θυμήσου σὲ ποιὸν ἀνθρωπὸν αὐτὸν τὴν χάρην καίνεις.

'Οδυσσέας

Ἡταν ὄχτρός μου αὐτὸς ἐδῶ μὲν ἡταν καὶ παλικάρι.

'Αγαμέμνος

Τὶ θὲς νὰ κάμης; θὲς ντειπῆς τὸν πεθαμένο ὄχτρο

[σου;

'Οδυσσέας

Τὸ πρέπο πάντα μὲ νικᾶς πλειότερο κι' ἀπ' τὴν ἔχτρα.

'Αγαμέμνος

Οὐμως οἱ τέτοιοι ἀνθρωποι δὲν ἔχουνε μιὰ στάση.

'Οδυσσέας

Πολλοὶ ποὺ εἶνε φίλοι μας ὄχτροι μπορεῖν νὰ γένουν

'Αγαμέμνος

Τέτοιους λοιπὸν ἀποθυμῆς γιὲ ν' ἀποχήσης φίλους;

'Οδυσσέας

Δὲ θέλω τὴν σκληρὴν καρδιὰν νὰ τη παινέψω διόλου

'Αγαμέμνος

Σήμερα τάχα καὶ διλούς θὲ νὰ μας καταντήσης;

'Οδυσσέας

Οχι! σ' δλους τοὺς Ἑλλήνες πῶς θέλετε τὸ δίκιο.

'Αγαμέμνος

Λοιπὸν αὐτόνε τὸ νεκρὸν ν' ἀφήσω λέσ, νὰ θάψουν;

'Οδυσσέας

Ναϊσκες γιατὶ κι' ἔγω αὐτὸν νὰ καταντήσω μέλλω

'Αγαμέμνος

Ολα εἶνε δύοικα κάθε ἀνθρωπὸς τραβᾶς γιὰ τὸν ἀπὸ

[του.

'Οδυσσέας

Γιὰ ποιόνε πρέπει νὰ τραβᾶς πχρὰ γιὰ τὸν ἀτό μου;

'Αγαμέμνος

Οὐμως δικό σου θὲ τὸ ποὺ δχι δικό μου τὸ ἔργο.

'Οδυσσέας

Οπως κι' ἀν κάμης, θὲ φανῆς μόνο καλὸς πῶς εἰσαι

'Αγαμέμνος

Σὲ σένα θάκνας ἀπ' χύτη καὶ πιὸ μεγάλη χάρη,

Μὲ αὐτὸς γιὰ ἀπόνω βρίσκεται, γιὰ κάτω εἶνε στὸν

[Ἄδη,

ὄχτρός μου θάκνε πάντοτε, σὲ κάμε δύως θέλεις.

Χορδὸς

Οποιος, Δυσσέα, ή γνώμη σου τάρνιέται πῶς δὲν

[εἰνε.

σορή, αὐτὸς δὲνθρωπος εἶνε μικρὸς ἀλήθεια.

'Οδυσσέας

Καὶ τώρα ἀπ' ἐδῶ κι' δμπρὸς τὸ ὑπόσχομαι στὸν

[Τεῦκρο

πῶς θάμαι τόσο φίλος του, δσο ἡμουν πρωτα ὄχτρος

[του.

κι' αὐτὸ τὸν πεθαμένονε μὲ σᾶς μαζὶ θὲ θάψω

καὶ δὲ θ' ἀφήσω τίποτις ἀπ' δσα πρέπο εἶνε

νὰ κάνουν οι θυντοι γιάκυτόνε πούνε δξια παληκάρια

Τεῦκρος

Δυσσέα, ἀπ' δλους πιὸ καλέ, δλκ σοῦ τὰ παινέω

καὶ βγῆκα ἀπ' τὶς ἐλπίδες μου πολὺ ξεγελασμένος.

Σ' αὐτὸν δὲ πρῶτος θεούνα ὄχτρος ἀπ' τὸν Ἀργίτες,

καὶ μόνος θῆβες βοηθὲς καὶ δὲν τὸ καταδέχθης

τὸν πεθαμένο αὐτόνε σὺ δὲντανός νὰ βρίσης

ώσαν κι' αὐτὸ τὸ στρατηγὸ τὸν παραφουσκωμένο

ὅπου θελήσανε κι' οἱ δυὸ κι' αὐτὸς κι' ἀδερφός του νὰ τὸν ἀφήσουν δικαρτο γιὰ νὰ τόνε προσβάλουν.

Νάθε τοῦ Γέρου "Ἐλυμπου αὐτοῦ δὲ πρωταρέντης κι' ἡ Καταδιώχτρα ἡ ἀκέχαστη κι' ἡ Δίκη ἡ κακο-

[δότρα νὰ τοὺς χαλάσουν διπλαχνας κι' αὐτὸν τοὺς δικαστρε-

[μενούς

καθὼς τὸ θελησαν κι' αὐτὸν ἀπρεπα νὰ τὸν βλάψουν.

Καὶ σὺ βλαστάρι ἔκανουστὸ τοῦ Γέρου τοῦ Λαέρτη

αὐτὸν νὰ γγιέης τὸ νεκρὸ δὲ θελω νὰ σ' ἀφήσω

μὴν τύχη καὶ δὲν τὸ ποθει αὐτὸ κι' δὲ πεθαμένος.

Μὲ σόλα τ' ἀλλα βόηθα μας κι' ἀν θελησ γιὰ νὰ φέρης

κανένανε ἀπ' τὸ στρατεμα γιὰ νὰ τόνε σηκωσή

δε δὲ νὰ μας κακοφανῇ ἐγώ ετομαζω τὸλλα.

καὶ σὺ πῶς εἰσαι δὲ πιὸ καλές γιὰ μας μήν το

[ξεχάσῃς.

'Οδυσσέας

Τόθελα δημως κι' ἀν αὐτὸ δὲ θέλεις νὰ τὸ κάμω

φεύγω, γιατὶ σ' δὲλκ σωστὴ τὴν γνώμη σου τὴ βρῆκα.

Τεῦκρος

Φτάνει γιατὶ πέρχες πιὰ πολὺς καιρός.

Μὸν ἀλλοι τώρα γλιγόρας ἀκάπτε βαθὺ τὸ μνημό κι' ἀλλοι ἀπόνω στὴν φωτιὰ φιλὸ τριπόδι ἡ βαλουν γιὰ τὸ ἀρμόδιο νεκρικὸ λουτρό.

Κι' ἀς πάν καμπότης δηντρες γιὰ νὰ φέρουν

τὰ δηλα του ἀπ' τὴν καλύβα

Καὶ σὺ παιδὶ μου, ὅσο μπορεῖς τὸ σῶμα τοῦ γονιοῦ

[σου μαζὶ με μένος στήκως ἀγαλια πιστόντας τὸ

γιατὶ ἀκόμης ἀπ' τὶς ζεστὶς τὶς φλέβες

μαζῷ ἀναθρύκει αίρεις.

Κι' ὅλοις ἐμπρὸς ποὺ λὲν πῶς φίλοι του εἶνε

ἀς κουνηθούνε, ἀς τρέζουνε γι' αὐτόνε ἡς κάμουν κόπο

τὸν Αἴξ, ποὺ δὲν τοὺς σ' δὲλκ του καλές, κι' ἀπ' κανένας

δὲν ἡτανε κατώτερος θυητὸς.

Χορὸς

Πολλὰ μποροῦνε ἀφεν τὰ ιδοῦν νὰ μάθουνε οἱ ἀνθρώ-

[ποι.

Οὐμως προτοῦ νὰ ιδηγ κανεις ποὺ δὲν νὰ καταντήσῃ

δὲ δύνεται τὰ μέλλοντα ποτὲ νὰ πιορητέψῃ.

Ο ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ

Περάσαν τὰ μεσάνυχτα καὶ τὸ ἀχνὸ φεγγάρι ἀγάλι γόλι κρύπτηε εἰς τὸ βούνο δὲπο πίσω

καὶ τὰ διαμάντια λάμπαντα τῶρα μὲ φῶς περίσσοι

π' ἀμέτρητα πλούμιζαν τὸ φόρεμα τῆς νύχτας.

Κι' δι Μιστριώτης ἀγρυπνός

ἀπάνω στὴν ταράτσα

δημῶντας τὴν φιλήσυνη

τῶν μαθητῶν τοῦ ράσσα

ἀναζητάει τὸν κάποιον

ἀπάνω εἰς τὸν ονδρανὸν

ἔνα κομμάτι ἀδειανὸν

νέο νὰ βάλῃ ἀστερισμό:

τὴν κόμη τοῦ Σαμφάκου.

ΒΛΑΜΗΣ

Τέλη τοῦ Μαρτίου θὲ έκδοθῇ Κ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΚΡΑΣΙ

Βιβλίο ποὺ γράφει γιὰ τὴν τέχνη τῆς κατασκευῆς τοῦ κρασιοῦ καὶ θὲ πουλιέται δραχ. 4.

Αλλ' δεσοι στειλουν τὸν μήνα αὐτὸν τρεῖς δραχμές (κι' ἀπ' τὸ ἔκταρικὸ φρ. 3).

Στὸν κύριον Κ. Ἐλευθερούδακη, Διεθνὲς καὶ Γαλλικὸ

βιβλιοπωλεῖον (Πλατεῖα Συντάγματος).

Η στὸν κύριον Ι. Κολλάρο, βιβλιοπωλεῖον "Εστίας" δὲδε

Σταδίου.

Θὰ λάδουν τὸ βιβλίο στὴν τιμὴ αὐτὴ καὶ χωρὶς νὰ πληρώσουν ταχυδρομικά.

Ο „ΝΟΥΜΑΣ“

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ:

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα δρ. 10.—Γιὰ τὸ Ξε-